

musik
Film
reolem
Comics
Spil
kontakt
Temaer
links
Søg

I Lunghi capelli della morte

I Lunghi capelli della morte - eller **The Long Hair of Death** som filmen er kendt på engelsk - er en film af den type, der er forholdsvis besværlige at have med at gøre, fordi den er så dårlig, som den er, samtidig med at alle dens dårligheder forlener den med en bizar charme, som det er svært at smyge sig udenom.

Lad mig dog slå fast med det samme, at **I Lunghi capelli della morte** er en lang film, når man tager dens meget begrænsede handling i betragtning, og som sådan er den lidt af en snoozefest. Faktisk er der passager, hvor man keder sig bravt, men endnu engang må man her konstatere, at kedsomheden krydres med den ganske særlige charme, der kommer ud af, at det er umuligt at finde ud af, hvad fanden der foregår.

Lige lidt om handlingen: **I Lunghi capelli della morte** foregår i slutningen af 1400-tallet et ikke nærmere specificeret sted i Europa. Navnene taget i betragtning må vi nok forestille os et tysktalende område á la Hammer-studiernes ubestemmelige Midt- og Østeuropa. I øvrigt er dette aspekt ikke det eneste, filmen har til fælles med Hammer, idet navnet Karnstein figurerer prominent. Navnet kommer oprindeligt fra Sheridan Le Fanus novelle **Carmilla** (1872), men når det optræder i **I Lunghi capelli della morte** er det nok fordi Ernesto Gastaldi, der stod bag historien til filmen, samme år skrev manus til **La Cripta e l'incubo**, hvor der optrådte en grev Ludvig Karnstein spillet af ingen ringere end Christopher Lee. Dette var dog ingen Hammer-film, om end den uden tvivl er inspireret af det engelske studies film, og Hammer skulle først selv komme til at bruge Karnstein-navnet nogle år senere i den såkaldte **Karnstein-trilogi**, der bl.a. tæller **Twins of Evil** (1971). Nå, dette var et sidespring, men hvorom alting er, så hænger der en vis Hammer-atmosfære omkring filmens setup, hvilket vel netop er takket være Gastaldi.

Filmens begynder, da en kvinde føres til bålet for at blive brændt som heks. Mens moderen føres ud af fængslet forsøger kvindens ældste datter, Helen (den 60'er-labre Barbara Steele) at overbevise den lokale

Helen Karnstein (Barbara Steele) i kløerne på den liderlige grev Humboldt (Giuliano Rafalli)

Helen og Elizabeths mor udslynger en frygtelig forbandelse over Humboldt og hans slægt

Humboldt og hans skurkesøn Kurt (George Ardisson)

greve, Humboldt (Giuliano Rafielli) om moderens uskyld i det mord, hun er anklaget for at have begået. Humboldt lover at lytte til Helen, og siger, at moderen ikke vil blive brændt, før Humboldt er til stede, og så forsøger han ellers at komme under skørterne på den unge kvinde. Alt imens den gamle liderbuks er fuld gang med sit forehavende, tager hans skurkagtige søn Kurt (George Ardisson) affære, og sørger for at moderen bliver futtet af. Hun dør dog ikke uden at have udslynget en forbandelse over Humboldt-slægten.

Kort tid efter myrder grev Humboldt Helen, for hun er den eneste, der påstår at vide sandheden om moderen - som netop blev henrettet for at have myrdet grevens bror. Så er der kun den yngste søster, Elizabeth, tilbage, og hun vokser op på slottet hos greven. Hvorfor hun egentlig gør det er meget uklart. Det bliver dog forklaret i en bisætning senere i filmen, men er også helt ligegyldigt.

Handlingen springer nogle år. Elizabeth (nu spillet af Halina Zalewska) er vokset op og blevet smuk, og nu er det Kurts søns tur til at være liderlig. Han tvinger Elizabeth til at gifte sig med ham, men selv om han nu ejer hendes krop, ejer han ikke hendes sjæl.

Så vil skæbnen, at den mystiske Mary pludselig dukker op. Ja, så mystisk er Mary nu ikke for seeren, for vi ved nemlig, at Mary ingen ringere er, end Helen, der er vendt tilbage fra graven! Hverken Kurt eller farmand kan tilsyneladende huske den smukke Helen, og nu kaster Kurt sin kærlighed på hende i stedet for den kolde Elizabeth. Han begynder at lægge en fæl plan for at slippe af med sin kone, så han kan tage Elizabeth til sig i stedet for. Men det skulle han naturligvis ikke have gjort, for var der ikke noget med en forbandelse over Humboldt-slægten?

Ud over at jeg ikke vil afsløre resten af filmens sparsomme plot, så kan jeg godt afsløre, at svaret på det sidste spørgsmål naturligvis er: "jo, det var der". Og naturligvis er Helens opdukken en del af forbandelsen, så de to søstre kan få deres hævn. At Helen i virkeligheden er et gespenst får vi dog først at se til allersidst, hvor Kurt halvt delirisk render rundt i krypten under slottet i en scene, der virker meget inspireret af Cormans **Tower of London** (1962), for i det meste af filmen er hun meget håndgribelig, hvilket den liderlige Kurt da også gør god brug af. Nu hvor **Tower of London** er nævnt som inspiration for en specifik scene, må det da også siges, at hele **I Lunghi capelli della morte** overordnet set forekommer temmelig inspireret af Cormans to år ældre film.

Som sagt er plottet i **I Lunghi capelli della morte** særdeles spinkelt, men det lykkes alligevel Antonio Margheriti, der både har skrevet manus og instrueret, at trække handlingen i langdrag. Meget i langdrag. Det gør han ved at indsætte mange scener, hvor Kurt lusker rundt på slottet og opfører sig som en tyv ved midnatstid, selv om det i virkeligheden er ham, der er herre i huset i det meste af filmen (den gamle greve dør ret tidligt i handlingen). Hans plan for at slippe af med Elizabeth er særdeles ugenomsigtig, og medfører en lang sekvens, hvor Kurt og Helen render rundt på slottet ved nattetide og foretager sig ting og sager, uden at seeren har en jordisk chance for at regne ud, hvad hulen, de er ude på. Da det så endelig går op for én, er man næsten hægtet af.

Faktisk er "hægtet af" et ret dækkende udtryk for filmen generelt, for selv om plottet er så såre simpelt, som det er, gør filmen bestemt ikke meget for at formidle sin handling på en klar og tydelig facon. Det er i bund og grund ganske grotesk, at det kan lade sig gøre at blive forvirret over handlingen i en film, der er så enkel, som **I Lunghi capelli della morte**, men det er ikke desto mindre tilfældet. Det er det med ikke kan kunne se skoven for bare træer.

På trods af de mange og lange sekvenser, hvor især Kurt lusker rundt, og som er jævnt kedsommelige, så er de selvsamme tilsyneladende meningsløse elementer også med til at sikre filmen en del af dens mærkelige charme. Derudover kan man ikke andet end at more sig over Kurt, hvis personlighed jævnlig ændrer sig i takt med, at begivenhederne på slottet bliver mere og mere mærkelige: fra indledningsvist at være en liderlig og brutal skørtejæger, går han til at blive ynkelig og siden decideret krysteragtig. Ja, Kurt Humboldt er en rigtig vinder.

Selv om filmen er så uendelig langsommelig og forvirrende fortalt, som tilfældet er, så må man sige, at den faktisk er forholdsvis flot. Kulisserne er ganske vellavede, og gør sig godt i sort/hvid, der faktisk er med til at give en stor del af filmen en fin gotisk atmosfære godt hjulpet af, at der er utroligt mange skyggefulde eller dunkle steder på slottet. Desværre er den anmeldte udgave fra Eclectic DVD beskåret til 4:3 fra filmens oprindelige aspect ratio på 1.85:1, hvilket naturligvis berøver billederne noget af deres oprindelige styrke. Selv om det oprindelige billedformat næppe kunne have gjort filmen markant bedre, kunne det dog have været et lille plaster på såret. Derudover er lyden på skiven helt til hundene -

efter et vist punkt er den næsten et helt sekund ude af synch med billederne!

Skuespillet er der ikke noget godt at sige om. Den anmeldte udgave er eftersynkroniseret til engelsk, men det er ikke kun i eftersynkroniseringen at der overspilles til den helt store guldmedalje. Igen tager Kurt kegler, men overspillet gælder over hele linjen. Barbara Steele er naturligvis dejlig at kigge på, men det hjælper ikke det helt store. Musikken må fremhæves som en ret speciel oplevelse. Faktisk er den ikke sindssygt dårlig som sådan, men der blev åbenbart ikke komponeret særlig meget af den, og det samme musik gentages et utal af gange, når der foregår noget mystisk (og det gør der faktisk det meste af tiden).

Instruktøren Antonio Margheriti har bestemt ikke begået noget mesterværk med **I Lunghi capelli della morte**, og han er nok under alle omstændigheder bedre kendt som manden bag film som **Apocalypse domani** (**Cannibal Apocalypse**) fra 1980 eller piratfiskefilmen **Killer Fish** fra 1979.

Dermed er **I Lunghi capelli della morte** er ikke en film, man skal gøre sig noget besvær for at komme til at se. Når jeg finder den sært charmerende, er det kun et udtryk for, at jeg ind imellem sagtens kan lade mig underholde af film, der, som denne, ikke giver megen mening og som netop af den grund har en vis underholdningsværdi (af de helt forkerte årsager). Selv med denne egenskab i behold kedede jeg mig dog bravt flere steder undervejs, og hvis man ikke fra tid til anden kan underholdes af film, der vitterligt er meget ringe, så skal man gå i en meget stor bue uden om **I Lunghi capelli della morte** og få fat i én af de mange langt bedre film, der foregår i gotiske kulisser - f.eks. den allerede nævnte **Tower of London** eller en hvilken som helst af Hammers vampyrfilm.

I Lunghi capelli della morte er venligst stillet til rådighed af **Eclectic DVD**.

Titel: I Lunghi capelli della morte
Engelsk titel: Long Hair of Death
Instruktør: Antonio Margheriti
Manuskript: Antonio Margheriti efter historie af Ernesto Gastaldi
Cast: Barbara Steele (Helen Karnstein / Mary Karnstein), George Ardisson (Kurt Humboldt), Halina Zalewska (Elizabeth Karnstein), Giuliano Rfaelli (Grev Humboldt) (som Jean Rafferty)
Producere: Felice Testa Gay (producer)
Foto: Riccardo Pallottini (som Richard Thierry)
Musik: Carlo Rustichelli (som Evirust)
Spilletid: 95 minutter
Aspect ratio: Full frame (original aspect ratio 1.85:1)
Lyd: Mono
Sprog: Engelsk
Undertekster: Ingen
Produktionsland, år: Italien, 1964
Produktionselskaber: Cinegai S.p.A.
Distributør (DVD): Eclectic DVD

Udgave/region: 0

Anmeldt af [Mogens Høegsberg](#) | 13/03/2008